

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.12.2003, sp. zn. 6 Tdo 1407/2003

Číslo:

Právní věta:

Soud:

Datum rozhodnutí: 01.01.1970

Spisová značka:

Číslo rozhodnutí:

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí:

Hesla: Dovolání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 265a odst. 2 písm. a)
§ 265i

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 29

Na podkladě dalšího dovolání proti novému rozhodnutí vydanému v téže věci je dovolací soud oprávněn přezkoumávat jen ty výroky napadeného rozhodnutí a jim předcházející část řízení, které následovaly po předchozím rozhodnutí o dovolání, protože opětovné přezkoumání výroků a řízení, které dřívějšímu rozhodnutí dovolacího soudu předcházely a jež jím zůstaly nedotčeny, by znamenalo jejich nepřípustnou revizi, což zákon na podkladě nového dovolání nepřipouští.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2003, sp. zn. [6 Tdo 1407/2003](#))

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného L. J. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. 44 To 313/2003, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 43 T 7/2003.

Z odůvodnění:

Obviněný L. J. byl v této trestní věci uznán vinným již rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 12. 2001, tehdy pod sp. zn. 43 T 69/2001, trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. (spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. s dalším obviněným Ing. J. Š.) a trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák. a odsouzen podle § 250 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. bylo obviněnému uloženo, aby ve

zkušební době uhradil poškozenému J. S. škodu ve výši 273 000 Kč, kterou trestným činem způsobil, a to společně a nerozdílně s obviněným Ing. J. Š. Současně mu byl uložen podle § 49 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a jakékoliv jiné řídicí funkce v obchodních společnostech a dalších formách právnických osob na dobu šesti let.

Městský soud v Praze, který rozhodoval o odvoláních obou obviněných i státního zástupce, rozsudkem ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. 44 To 159/2002, podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek ohledně obou obviněných v celé odsuzující části a ve výroku o náhradě škody. Obviněného L. J. následně uznal vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. (ve znění zákona č. 265/2001 Sb.) spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. s dalším obviněným Ing. J. Š. a trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. a uložil mu podle § 250 odst. 2 tr. zák. a § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu tří roků. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. obviněnému uložil, aby ve zkušební době uhradil poškozenému J. S. škodu ve výši 273 000 Kč, kterou trestným činem způsobil, a to společně a nerozdílně s obviněným Ing. J. Š. Současně mu uložil podle § 49 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a dalších formách právnických osob na dobu čtyř roků. Nově obviněnému uložil podle § 53 odst. 1 tr. zák. peněžitý trest ve výši 100 000 Kč a pro případ, že by tento trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, mu podle § 54 odst. 3 tr. zák. stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou měsíců.

Proti tomuto rozsudku podali obviněný L. J. (a tehdy rovněž druhý obviněný Ing. J. Š.) dovolání, o nichž rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 6. 11. 2002, sp. zn. 7 Tdo 840/2002. Vedle toho, že dovolání obviněného Ing. J. Š. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., vyslovil, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. ohledně obviněného L. J. zrušuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. 44 To 159/2002, ve výroku o vině trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 9, aby věc obviněného L. J. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z takto formulovaného výroku i z odůvodnění usnesení je zřejmé, že výrok o vině trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., spáchaným ve spolupachatelství s obviněným Ing. J. Š., zůstal ohledně obviněného L. J. nedotčen (právní moci nabyl dne 19. 4. 2002), stejně jako výrok z rozsudku Městského soudu v Praze z uvedeného dne o zrušení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 43 T 69/2001, v celé odsuzující části podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř.

Po opětovném projednání věci Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 23. 4. 2003, sp. zn. 43 T 7/2003, uložil obviněnému L. J. za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb. účinného od 1. 1. 2002, spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., pro který byl uznán vinným rozsudkem jmenovaného soudu ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 43 T 69/2001, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. 44 To 159/2002, a za nějž byl zrušen výrok o trestu usnesením Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2002, sp. zn. 7 Tdo 840/2002, podle § 250 odst. 2 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. obviněnému uložil, aby ve zkušební době uhradil poškozenému J. S. škodu ve výši 273 000 Kč, kterou trestným činem způsobil, a to společně a nerozdílně s obviněným Ing. J. Š. Podle § 53 odst. 1 tr. zák. obviněnému dále uložil peněžitý trest ve výši 50 000 Kč; pro případ, že by tento trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, mu podle § 54 odst. 3 tr. zák. stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce.

Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 23. 4. 2003 podal obviněný L. J. odvolání, které projednal Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 31. 7. 2003, sp. zn. 44 To 313/2003. Rozsudkem podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněnému uložil za trestný čin podvodu podle

§ 250 odst. 1, 2 tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb. účinného od 1. 1. 2002, spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., pro který byl obviněný uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 43 T 69/2001, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. 44 To 159/2002, a za nějž byl zrušen výrok o trestu usnesením Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2002, sp. zn. 7 Tdo 840/2002, podle § 250 odst. 2 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 59 odst. 2 tr. zák. obviněnému uložil, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil poškozenému J. S. škodu ve výši 273 000 Kč, kterou trestným činem způsobil, a to společně a nerozdílně s obviněným Ing. J. Š. Podle § 53 odst. 1 tr. zák. obviněnému dále uložil peněžitý trest ve výši 50 000 Kč; pro případ, že by tento trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, mu podle § 54 odst. 3 tr. zák. stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho měsíce.

Odvolací soud tak rozhodl stejným způsobem jako soud nalézací, výjimkou bylo pouze uložení přiměřeného omezení podle § 59 odst. 2 tr. zák., v jehož rámci stanovil (a oproti soudu prvního stupně doplnil) obžalovanému povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil poškozenému J. S. škodu ve výši 273 000 Kč, kterou trestným činem způsobil, a to společně a nerozdílně s obviněným Ing. J. Š.

Opis rozsudku odvolacího soudu byl obviněnému L. J. doručen dne 22. 9. 2003, jeho obhájci JUDr. M. J. dne 4. 9. 2003 a Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 9 dne 2. 9. 2003.

Dne 4. 11. 2003 učinil obviněný prostřednictvím výše jmenovaného obhájce na poště podání, jehož obsahem bylo dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. 44 To 313/2003 (k Obvodnímu soudu pro Prahu 9 došlo dne 5. 11. 2003).

V mimořádném oprávněm prostředku dovolatel uvedl, že jej podává z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť předmětné rozhodnutí soudu druhého stupně spočívá na nesprávném hmotně právním posouzení. V podrobnostech pak rozvedl, že i v současném stadiu trestního řízení je přesvědčen, že se nemohl dopustit trestného činu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., neboť v souvislosti s uzavřením smlouvy budoucí o převodu vlastnictví jednotky nemohl poškozeného uvést v omyl, protože s ním vůbec nejednal a realitní kanceláři v souladu se skutečností sdělil, že územní rozhodnutí (v souladu s nímž měla být postavena příslušná stavba) nebylo dosud vydáno; nelze hodnotit k jeho tíži (a k tíži spoluobviněného Ing. J. Š.), pokud pracovníci či majitelé realitní kanceláře poskytli poškozenému odlišné informace.

Dále poukázal na to, že tvrzení svědka Ing. W. o telefonické informaci o vydání daného územního rozhodnutí zůstalo osamoceno, a rozpor mezi výpovědí tohoto svědka a výpověďmi jeho a spoluobviněného je nutno hodnotit v souladu se zásadou in dubio pro reo. Zdůraznil rovněž, že finanční prostředky získané platbami poškozeného byly použity v souladu s jejich určením a obchodní společnost B., spol. s r. o., jejímž byl jednatelem, splnila veškeré předpoklady k tomu, aby dostala svým závazkům vůči poškozenému, a neúspěch s realizací předmětné investiční akce souvisel výhradně s okolnostmi, které tato společnost nemohla ovlivnit, a postihl v první řadě právě ji, neboť do přípravy akce investovala značné prostředky. Uzavřel, že na základě výše uvedených skutečností tím, že obchodní společnost B., spol. s r. o., převzala finanční prostředky od poškozeného, nenaplnil co do objektivní i subjektivní stránky skutkovou podstatu trestného činu podvodu ve smyslu § 250 tr. zák.

Jen pro úplnost dovolatel dále uvedl, že odvolací soud nevzal v úvahu všechny okolnosti významné pro ukládání trestu.

Závěrem obviněný navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí zrušil a přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Předsedkyně senátu soudu prvního stupně postupovala v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. a opis dovolání obviněného zaslala Nejvyššímu státnímu zastupitelství v Brně k případnému vyjádření a vyslovení souhlasu s projednáním dovolání v neveřejném zasedání (Nejvyšší státní zastupitelství jej obdrželo dne 14. 11. 2003).

Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření ze dne 8. 12. 2003 po

úvodní rekapitulaci dosavadního řízení ve věci uvedl, že z této vyplývá, že o vině trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. bylo pravomocně rozhodnuto již rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002. Jestliže dovolatel brojí proti výroku o vině jmenovaným trestným činem, fakticky směřuje svoje podání v této části opětovně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002, a potažmo proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2002, kterým zůstal výrok o vině předmětným trestným činem nedotčen, ačkoliv formálně jej učinil proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2003. Státní zástupce poukázal na to, že každé soudní rozhodnutí, proti kterému je přípustné dovolání, může být tímto mimořádným opravným prostředkem napadeno pouze jednou; proti rozhodnutí o dovolání není mimo obnovy řízení žádný jiný řádný ani mimořádný opravný prostředek přípustný. Ohledně námitek obviněného proti výroku o trestu uvedl, že sice směřují proti poslednímu ve věci vydanému rozhodnutí, a to rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2003, avšak měl za to, že vzhledem k slovnímu znění ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. (nehledě na obsahový nesoulad uplatněných výhrad s ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.) ani proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné. Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř., protože směřuje výlučně proti rozhodnutím, proti kterým není dovolání přípustné, a aby toto rozhodnutí učinil v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnou osobou. Shledal přitom, že dovolání přípustné je (§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.), bylo podáno v zákonné lhůtě, jakož i na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2, 3 tr. ř.), a bylo podáno oprávněnou osobou (§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.).

Dále Nejvyšší soud musel posoudit otázku, zda dovolací důvod obviněným uplatněný lze považovat za důvod uvedený v ustanovení § 265b tr. ř., neboť jeho existence podmiňuje provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné jednak namítat, že skutek, jak byl v původním řízení zjištěn, byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoli šlo o jiný trestný čin nebo nešlo o žádný trestný čin. Z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou tedy přípustné právní námitky proti tomu, jak byl právně kvalifikován soudem zjištěný skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nelze však v jeho rámci napadat nesprávnost skutkových zjištění ani nesprávnost hodnocení důkazů. Nejvyšší soud totiž není další odvolací instancí, není oprávněn přezkoumávat a posuzovat postup hodnocení důkazů soudy obou stupňů, neboť naopak je povinen vycházet z jejich skutkových zjištění a teprve v návaznosti na zjištěný skutkový stav hodnotit hmotně právní posouzení skutku.

Z citovaného zákonného ustanovení dále vyplývá, že dovolatel může ve svém podání uplatnit i výhrady k jinému hmotně právnímu posouzení. Jiné hmotně právní posouzení než posouzení skutku může být nesprávné, pokud se týká některé další otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v posuzování skutku či jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva, přičemž toto posouzení se může týkat zejména otázek trestního práva hmotného, ale i otázek jiných právních odvětví.

Obviněný své dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. 44 To 313/2003, opřel o dovolací důvod vymezený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V rámci citovaného důvodu uplatnil jednak podrobně rozvedené námitky k právnímu posouzení jeho jednání jako trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. spáchaného ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zák.

Jak již bylo zmíněno výše, pro uvedený trestný čin (mimo trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák.) byl obviněný odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 43 T 69/ 2001 (soud prvního stupně jej však tehdy právně kvalifikoval podle

§ 250 odst. 1, odst. 3 písm. b/ tr. zák., neboť rozhodoval za účinnosti trestního zákona před novelou provedenou zákonem č. 265/2001 Sb.). Tento rozsudek byl následně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. 44 To 159/2002, podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. ř. v celé odsuzující části zrušen a jmenovaný soud druhého stupně uznal obviněného vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb., spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. (a trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a/ tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb.) a uložil mu trest. Předmětný rozsudek odvolacího soudu byl zrušen usnesením Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2002, sp. zn. 7 Tdo 840/2002, ve výroku o vině trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody; výrok o vině trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., ponechal nedotčen, tj. zůstal pravomocným (právní moci nabyl dne 19. 4. 2002). Jestliže dovolací soud pak přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 9, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, vrátil tak věc soudu prvního stupně toliko pro jednání, které bylo kvalifikováno jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. (resp. jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a/, odst. 3 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 2001).

Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 23. 4. 2003, sp. zn. 43 T 7/2003, uložil obviněnému za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb. trest. shora specifikovaný; opětovně se zabýval skutkem, v němž byl spatřován trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák., a dospěl k závěru, že tento podléhá amnestii prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998, a proto usnesením vyhlášeným u hlavního líčení dne 23. 4. 2003 trestní stíhání obviněného pro tento skutek podle § 223 odst. 1 tr. ř. za použití § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. zastavil (usnesení nabylo právní moci téhož dne). Městský soud v Praze pak svým rozsudkem ze dne 31. 7. 2003 rozhodl stejným způsobem, pouze v rámci přiměřeného omezení podle § 59 odst. 2 tr. zák. obviněnému uložil, aby škodu, kterou svým činem způsobil, nahradil poškozenému podle svých sil ve zkušební době.

Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší soud jako soud dovolací se již jednou výrokem o vině trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb., spáchaným ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., na podkladě dovolání podaného obviněným L. J. věcně zabýval, hodnotil jeho námitky ve vztahu k tomuto trestnému činu a dospěl k závěru, že v této části podal dovolání z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. (jen pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že výhrady obviněného uplatněné v dané věci jsou v podstatě totožné s těmi, které uvedl v předchozím dovolání).

Vzhledem k tomu, že dovolatelovy výhrady k trestnému činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) tr. zák. shledal z hlediska jím deklarovaného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. relevantními, přezkoumal napadené rozhodnutí ohledně výroku o vině jen tímto trestným činem; po provedeném přezkumu jej zrušil. Současně musel zrušit celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které měly ve výroku o vině svůj podklad (výrok o náhradě škody).

Za této situace bylo již jednou v téže věci z podnětu dovolání obviněného L. J. Nejvyšším soudem rozhodnuto kasačním výrokem, a proto dovolací soud je oprávněn na podkladě dalšího dovolání obviněného proti novému rozhodnutí ve věci přezkoumávat jen tu část řízení, která následovala po předchozím rozhodnutí o dovolání, protože opětovné přezkoumání správnosti řízení, které dřívějšímu rozhodnutí Nejvyššího soudu předcházelo, by znamenalo jeho nepřipustnou revizi, což zákon ani na podkladě nového dovolání nepřipouští. V posuzované věci se tak jedná o námitky opakovaně obviněným vznesené proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002 (dovolání však směřuje proti rozsudku tohoto soudu ze dne 31. 7. 2003), a současně i proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2002, protože v řízení následujícím po zrušení a vrácení věci na základě usnesení Nejvyššího soudu nebyla otázka jeho viny citovaným trestným činem již předmětem projednávání, nýbrž tato byla pravomocně rozhodnuta. Nejvyšší soud proto konstatoval, že výhrady obviněného, jimiž brojil proti posouzení jeho jednání jako trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák., nejsou v daném dovolacím řízení přípustné, a bylo-li by dovolání podáno jen z těchto důvodů, bylo by

je nutno odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. jako dovolání nepřípustné. Dále se Nejvyšší soud zabýval námitkami dovolatele vznesenými proti výroku o trestu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. 44 To 313/2003.